

[Svend Nielsen.]

Men de Synspunkter, jeg her har gjort gældende, er kun den ene Side af denne Sag, den anden og ikke mindre vigtige Side forekommer mig at være, at de Forventninger, man stillede til denne Lovgivnings Gennemførelse i 1934, ikke er blevet indfriet. Dengang gennemførte man ogsaa denne Lov som en Beskyttelseslov for Demokratiet, men det forekommer mig, at naar man tager hele den Udvikling i Betragtning, som vi har gennemlevet, har Loven ikke opfyldt sin Mission. Kan man sige, at denne Lovgivning styrkede Folket? Kan man sige, at denne Lovgivning gjorde det mere muligt for Folket at forsvare sig over for de Kræfter, der vilde baade vor Samfundsstyrelse og det danske Folk til Livs? Det synes jeg ikke, man med nogen Ret kan fastslaa. Vi ved alle, at til Trods for disse Loves Gennemførelse blev vort Styre løbet over Ende og Landet besat af de tyske Nazister, som blev understøttet af vore hjemlige Landsforrædere, og dette, at vi havde en Vaabenlov, gjorde det, som jeg allerede har bemærket, i hvert Fald ikke lettere at tage Kampen op for Friheden.

Uanset hvordan man vender og drejer Sagen, vil man ikke kunne komme frem til det Resultat, at Loven har virket efter sin Hensigt. Jeg erkender, at det vilde være ganske urimeligt at tillade Landsforrædere at have Vaaben, men der findes ogsaa Midler til at forhindre, at nationalt uværdige Elementer tilsikres en saadan Ret. Derimod er jeg af den Opfattelse, at det havde været en Styrkelse af vort Lands Modstandskraft og Evne til at føre Frihedskrig, dersom den enkelte Borger havde haft Ret til selv at afgøre, hvorvidt han ønskede at have en Riffel hængende hjemme i sin Stue eller ikke. Ja, det havde ubetinget været en Styrkelse af vort Land og Folkestyre, om Folket i langt større Udstrækning, end Tilfældet har været, havde haft Lejlighed til at stifte Bekendtskab med Brugen af Haandvaaben. Det er en af de Slutninger, der bør drages af Tiden, vi gennemlevede under Tyskerstyret. Ved Behandlingen af dette Lovforslag bør man heller ikke undlade at have Opmærksomheden henvendt paa det, der skete med Vaabenloven umiddelbart efter, at Tyskerne havde besat Landet. Den Vaabenlov, der oprindeligt var tænkt

som en Beskyttelsesforanstaltning over for Demokratiet's Fjender, blev i Maj Maaned 1940 skærpet ganske betydeligt. Jeg gaar ud fra, at det var Tyskerne, der foranledigede denne Skærpelse. Fjenden ønskede det danske Folk totalt afvæbnet. Tydeligere kan det vist ikke pointeres, hvem der var mest interesseret i, at Befolkningen kun havde Tilladelse til at bære, man kan uden Overdrivelse sige Hyldebøsser, for efter Skærpelsen i 1940 kunde der praktisk talt ikke blive Tale om andet.

I Henhold til de Bemyndigelser, Justitsministeren blev udstyret med ved Vaabenlovens Revision i 1940, blev der senere inddraget mange Vaaben, der var i privat Besiddelse. Den ærede Ordfører for Regeringspartiet har allerede paapeget Nødvendigheden af, at der gennemføres en Erstatningsordning under en eller anden Form for de Borgere, der har mistet deres Vaaben, og jeg finder det ogsaa rimeligt, at en saadan Ordning gennemføres. Det var i sin Tid den danske Stat, der beordrede Vaabnene ind, og derfor bør det ogsaa være Staten, der finder frem til en Ordning, som gør det muligt, at disse Borgere faar en Erstatning. Jeg er vidende om, at en hel Række af dem har forsøgt at henvende sig for at faa en saadan, men indtil Dato henvises de fra den ene Instans til den anden; ingen har været i Stand til at give dem nogen bestemt Besked om, hvorvidt der arbejdes med denne Sag, hvorvidt man agter at gennemføre en Ordning, der aabner Adgang til Erstatning. Jeg tror, det vilde tilfredsstillende disse Mennesker, om man kunde skabe Klarhed herom, saa de vidste, hvad de havde at rette sig efter. Mange af dem er saadan økonomisk stillet, at det, de mistede dengang, betyder et alvorligt økonomisk Tab for dem. Derfor vil jeg benytte Lejligheden til at spørge den højtærede Justitsminister, om han har tænkt sig at gennemføre Foranstaltninger angaaende dette Problem.

Som jeg allerede har fremhævet, har Udviklingen vist, at Vaabenloven ikke har svaret til de Forventninger, man fra mange Sider stillede til denne Lovs Gennemførelse for 12 Aar siden. Derfor vil jeg meget gerne anbefale, at man tager hele denne Sag op til en fordomsfri Drøftelse og herunder særligt tager Hensyn til de Erfaringer, som vi alle har indhøstet, siden Loven første Gang